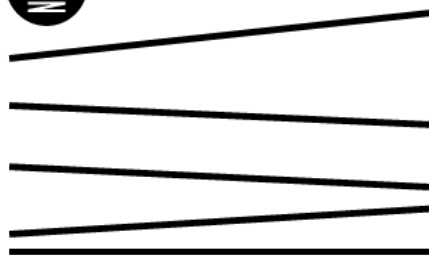

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Caralis.; af Caralis.

Digte

Kjøbenhavn : A.F. Høst, 1851

XII, 114 s.

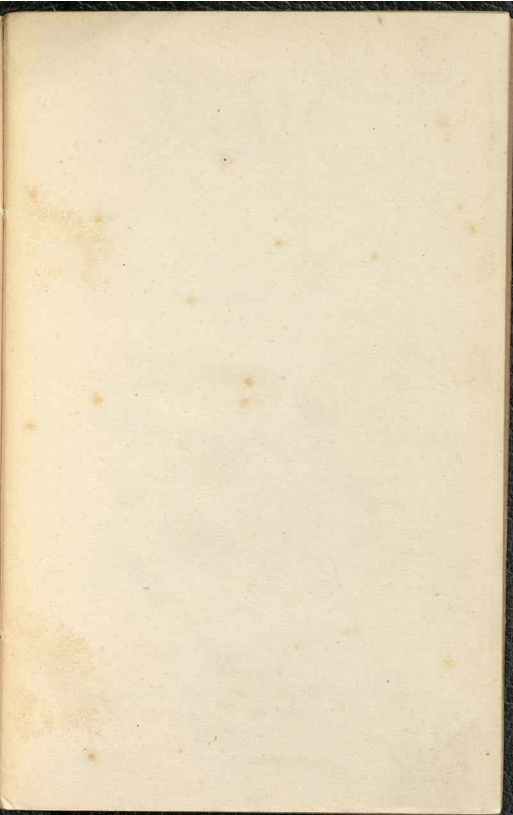
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1871

1871

1871

1871

1871

Digte

af

Caralis.

Kjöbenhavn.

Paa Universitetsboghandler A. H. Høsts Forlag.

Ogtrykt hos Bianco Luno.

1851.

Kon. Bogenbinderi & Tryk. 1851.

Du spørger mig, hvorfra jeg henter
Tonernes Magt,
Og hvordan Tanken jeg smykker
Med Billeders Pragt;

Min Elfte, seer Du da ikke,
Min Lillivaand!
En mægtig Gud, naar jeg synger,
Fængsler min Aand.

Enhvert dit Suf bli'er en Tanke,
Enhvert dit Ord
Det bliver en Tone i Rhythmens
Klingende Chor;

Hvert af dine brændende Blifste
Med sød Magi,
Enhvert dit Smil og hver Taare
Bli'er Billede deri.

See Havet ligger som i et Blund,
 Og Blikket berøver vanter,
 Men Dykkeren aabner bets rige Grund —
 De klareste Perler han sanker. —

Et Menneſtebrøſt er en Helligdom,
 En Verden, ſom Gaa kun fatte,
 Men Kjærlighed er den Dykker, ſom
 Hæver bets ſkjulte Skatte.

III

Som Vigen seer mod Himlen,
Mens Nattens Lys sig tænde,
Dg venter at en Stjerne
Den skal til Jorden sende,

Dg, alt som Hjertet søger
En Gjenstand, der er værdig,
Mens det med Stjerner regner,
Gaaer aldrig Dnsket færdig:

Saadan jeg gaaer og tæller
Minuterne, der hæfte,
Dg venter paa den Time,
Da jeg tør Sløret fæste;

Da jeg tør Ordet nævne,
Som skal mit Hjerte lette —
Men af! jeg synes aldrig
At Timen er den rette.

Du hvide Lilie paa Blomsterseng!

At! kjendte du blot min Længsel,

Da skulde dit fine Blads Velin

Udaande for hende min Smerte.

Du klare Lilie, saa fin og stær!

At! havde du Duens Binge,

Svor skulde du med mit Eiskorsbrev

Dig muntert i Luften svinge!

Jeg drømte Du var en Svale,
 Voit over Søens Bugt,
 Over Bakker og Dale
 Gif din lette Flugt.

Du slagred omkring mig saa bange,
 Saa gjækkende ud og ind,
 Men aldrig kunde jeg fange
 Dit flygtige Sind. —

Jeg drømte, paa Himlens Bue
 Du funkled i Stjerners Krands,
 Fattig var Solens Lue
 Nu imod Nattens Glænde.

I Stjernevrimlen jeg saae Dig,
 Ingen som Du var smuk,
 Men aldrig kunde jeg naae Dig —
 Natten veired mit Suk. —

Jeg drømte Du var en Rilde,
 Jeg horte din Buggesang —
 Saa drak jeg som om jeg vilde
 Lemme det dybe Vand.

Men af! jo meer jeg mon stræbe
 At fuge det's Kjelighed ind,
 Desmere tørsted min Læbe,
 Deshoiere brandte min Kind.

Derinde i Salen er Liv og Lyst —
 Her Stemmerne frydse hverandre!
 Men her, hvor jeg sidder, er mørkt og tyst —
 Mine Tanter saa vide vandre.

De vandre hid til den fjerne Kyst
 Over Bølgernes dybe Stromme,
 Og hvile sig ved dit tause Bryst
 Og lytte til Hjertets Dremme.

De hvile sig ved din varme Kind,
 Smaaaglutter med loffede Hov'ber,
 De pusle og titte i Diet ind,
 Som Børn omkring deres Moder. —

Nu staar alt Skoven saa nogen, hvid,
 Og Sneen paa Ruben sig sætter,
 Men jeg vil dremme om Rosernes Lid
 Og om de kjølige Natter. — —

VIII

See Planken, løst fra Skibets Stavn,
Saa vide Stormen kaster,
Men Belgen tager den i Favn
Og ind mod Kysten haster. —

Du er en Belge, stille No!
Jeg er den svage Planke --
Din Sjæl er som den dybe Sø,
Og fyldig er din Tanke.

End bag Ruden Lyset svæver,
 Hendes Tanke dremmer vaagen,
 Skjendt alt Natteduggen bærer
 Dist paa Roserne bag Laagen.
 Snart en broget Verden sænker
 Fuld af Smerte og af Lyst
 Sig, og lægger om i Lanker
 Dette faure Jomfrubryst. —

Elfte! hører Du det sukke
 Dybt hvor Nattergalen sover,
 Hører Havet Du at vugge
 Mildt i Ratten sine Bover? —
 Blide Toner til Dig strømme —
 Af! nu sluktes Lysets Skin! —
 Flæt mig ind i dine Dremme,
 Skjul mig i din Tankes Spind!

Jeg troer paa dit Dies natlige Blaa,
 Skjonnere Himmel jeg aldrig saa,
 Sænker saa takkefuldt det sig forborgen,
 Eller sig haver, en smilende Morgen.

Jeg troer paa din Stemmes himmelske Klang,
 Syng saa mit Hjerte en Buggesang!
 Med brændende Andagt min Tanke følger —
 Der risler ikke saa dybe Volger.

Jeg troer paa dit Hjertes forklarede Fred,
 Mit Hoved hviler sig trygt derved;
 Saa dremmer jeg sedt i mit Livs Skjærsommer,
 Og smilende vaagner naar Natten kommer.

Imellem lette Taagers Flugt
 En Stjerne gaaer sin Etherbugt,
 Paa Blomsterne den stuer ned saa gjerne.
 En Natviol har nylig lukt
 Sit Die op i Nattens Fugt —
 Den elsker denne klare, stille Stjerne.

Men Himmelen af Skyer fuld
 Begrov det lyse Stjerneguld,
 Og Natviolen luffer sig saa gjerne.
 Dens Taare faldt som Dug i Muld,
 Nu gyser den i Nattens Kulb —
 Den elskede saa høit den stille Stjerne.

Timen slaaer og Tiden rinder,
 Sultet svarer sagte hen,
 Haab og Længsel, Drøm og Minder,
 Morgenblus paa dine Kinder,
 Fødes for at dee igjen. —

— Sjælens Psyche er ei bunden,
 Tankens Fugl er evig fri —
 Elskovsful i Aftenstunden,
 Flammefyldt paa Rosenmunden
 Svæve skal som Drøm forbi.

Bephyrs Qvide.

(fortalt af ham selv.)

Hvordan den unge Sol en Dag
Sik Jomfru Jord at stue,
Og hvordan hun i fulde Drag
Drak Kjærlighedens Lue;
Hvordan engang et Elfskøbsblif
Den Stjerne fik opsnappet,
Og med en Trumf til Punkt og Prif
Sik Alting flart og klappet;
Kort sagt: hvordan en grumme Blæst
Der gjordes af Partiet,
Hvor smuk hun var, af hvilken Bræst
Det unge Par blev viet: —
Derom veed sagtens I Besteed,
Det kan hver Blomst fortælle;
Men hvad maatte I ikke veed,
Hør det af min Novelle!

— En sølsom Kraft hvert Bryst betog,
 Riig Vinen, naar den gjærer,
 Og Tiden hastig fremad jog
 Med kjælne Præl'minairer.
 Det er som Alt vil, sorgforladt,
 I Glæden selv sig sole,
 Og Junkeren nu gav sin Skat
 En deilig Brudekjæle. — —
 Snart har om Midien hun den lagt
 I side, bløde Følger;
 Dog om de trinde Lemmer Vagt
 Den ickun troløs holder.
 Og mangen Raps med kjælne Blik
 Saa smaat til hende courer,
 Og mangt et Hjertesuk hun fik
 Fra Skovens Troubadourer.
 Lidt lidt koquet hun til dem loe —
 Nu — hvad skal man vel sige?
 Dog var hun vist sin Elsker tro
 Til Trods for nogen Bige.
 Men stadigt maa han gjøre Cour,
 Med evigt Smil om Munden —
 Hun ellers lod som hun var suur,
 Skjændt hun var mild igrunden.

Men naar til Læbens Floielsbaand
 Sit varme Kys han binder,
 Da bli'er saa om den Lilievaand,
 Høit blusse hendes Kinder.

— — Nu kom da Bryllupsdagen an,
 Og I kan nok begribe,
 At der paa Alt, hvad fryde kan,
 Var ikke mindste Knibe. —
 En Tenorist i Skoven luun
 En Sang extemporeerte,
 Og Vølgen høit paa sin Basun
 I Bas accompagneerte.
 Hver Blomsterkalk med Høitidsstik
 Var fyldt med Vin til Randen,
 Og mangan fornem Gæst vist fik
 En lille Streg i Panden.
 Og nu I skulle bare seet,
 Hvordan fra alle Kanter
 Der strømmed til i Gig, Kareth
 En Flok af Gratulanter.
 Der kom en Fyr saa stiv og stram
 Med Broderi og Snorer,

Friseret var hans Hanekam,
 Paa Hælen bar han Sporer.
 Han snakkede med megen Brunt,
 Men Dumheds Bræg bar Tonen —
 Det var en Hane stolt og strunk —
 Ham kaldte de „Baronen“.
 Og Frøen kom med Jubelraab,
 Og Aret dybt sig neier,
 Græshoppen gjer en grumme Hob
 Forlibte Narrestreger: —
 Kort — Alt var Spøg og Dands og Sang,
 Forghyldt hver Eqpivering,
 Og Sommerfuglen første Gang
 Tog paa sin nye Mundering.
 Kun Vien lider ei den Spas,
 Den orkesløse Slummer,
 Men lader haant om alt det Sjas,
 Og selvsklog gaaer og brummer. — —

Jeg selv nu troede ret jeg fandt
 Min Lykkes skjulte Traade,
 Blev paa mit Herstabs Gunst til Pant
 Løst hos hendes Naade.

Mig huer, sagde hun, dit Mod,
 At Du har Been i Næsen,
 Dit Ansigts fine Mælk og Blod —
 Kort sagt: dit hele Væsen.
 — Og stedse vimsed jeg omkring
 Min unge, smukke Frue,
 For med min Viftes lette Sving
 At stramme bort hver Flue;
 For med en Smule Ambravind,
 I Nattens stille Dvale,
 Fra Rosens og Levsoiens Kind
 Den unge Barm at svale;
 Og aande bort det Taagenet,
 Hvis Drapperi sig flokker
 Saa ømt og varmt og dog saa let
 Om hendes lyse Lokker.
 Af Længsel sydede mit Blod,
 Dog var jeg bly som Lammet;
 Men stjal jeg og et Kys, hun lod
 Som om hun ei fornåm'et. —

— Ja dengang levede jeg flot,
 Men snart sig Vinden vendte;

Thi af! nu skal I høre blot,
 Hvordan Romanen endte. — —
 Ei svandt saa snart den korte Fryd
 Af Hydebødets Dage,
 Før Piben fik en anden Lyd,
 Og Glæden taug saa fage.
 Den unge Viv, saa stjen og blid,
 Hun blev saa streng og arrig,
 Og Hun, der nys var saa splendid,
 Blev nu medeet saa karrig.
 Nu Brudedragtens rige Lag
 Blev stierlig pakket sammen,
 Og snart man saae den hele Dag
 I Neglige Madamen.
 Kun saare sjælden kom et Smil
 Der meer paa hendes Læber,
 Og strar, ret som med ængstelig Sil,
 Saa dybt et Suk det dræber. —
 Og mig, der før var Kjæledag,
 Og blev holdt høit i Være,
 Mig kaldte hun en Blødestjæg,
 En Døgenigt, en Blære.
 Til sidst hun af min Condition
 Midt i Oktober jog mig,

Og Boreas, en plump Person,
 Til Tjener nu hun tog sig. —
 Han holder Huus fra Morgenstund
 Til Dagen den er omme,
 Og mens Madamen bruger Mund
 Han slaaer sin store Tromme.
 De sætte op i Chor et Hyl,
 Der Døden selv maa vække,
 Og for den fjære Huusfreds Skyld
 Gemalen maa fortrække. —
 Og, som det pleier tidt at gaae,
 Da Fruen astog Masken,
 For al sin Dvide at forslaae,
 Han slog sig snart til Blasken.
 Det var hans Feil — ak! hver har sin —
 Sin bittere Tørst at slukke,
 Saa dybt i Belgens klare Viin
 Man saae ham ned at dukke. — —

— Du sagre Mo, saa midiesmal,
 Og Du, en Viv med Gre!
 Gid aldrig Elsker og Gemal
 Der Løffelhæl maa være!

Og I, hvis stolte Haab om Mænd
 Maaskee laae længst i Gruset —
 Saaer I først Een, jag ei med Stjænd
 Ham ganske ud af Huset!

Lidt om Vaaren.

Den unge Vaar er her paany —
 See blot hvor hun er pudset!
 Saa vide gif alt hendes Ry,
 Og hendes Kjole, splinterny,
 Moderne er paa Snittet.

Og hver en Ynde, som hun fik,
 Den lader hun os stue,
 Den sluges af forelskte Blik,
 Besynges, saa det har en Skik —
 Hvert Bryst gaaer op i Flamme.

Og Zephyr gjer en Pokkers Blæst,
 Saa ivrig, saa gestjæftig;
 Hver hilser glad den kjære Gæst
 Med Smil og Suk, som han kan bedst,
 Og Alt er saa gemhytligt.

Hør Bækken, som før Isen brast
 Reent havde mistet Mælet,
 Den er saa vims, den har en Gæst,
 Imens den sladdrer løst og fast —
 Dens Mund er aldrig lukket.

Og Jomfru Rose nok saa net
 Bag Bladets grønne Bifte
 Staaer hist og smiler heel coquet,
 Mens hende mønstrer i Lorgnet
 Forlibt en Skof Poeter.

— Men der en Poppel kneiser jo,
 Ret som en vældig Ridder
 Med Hjerbust høit i sin Schako —
 Det morer vist ham kan du troe
 At see paa disse Løier.

Nu Skoven ta'er sin Solhat paa —
 Det klæ'er den ei saa ilde!
 I Busten Matteredgale slaae,
 Hvert Ansigt er der Solskin paa —
 O! var det Vaar bestandig!

V e m o d.

Jeg længtes saa tidt, naar Natten faldt paa,
 Og Dagen sig langtsom fjerner,
 Fra Jordens skumle, eensomme Braa
 Imod de evige Stjerner.

Men naar saa Dagen og Solen loe
 Og rødrende Skoven favned,
 Jeg følte, her er dog godt at boe,
 Skjøndt ofte jeg stred og favned.

Tidt naar jeg vandred med tunge Fjed
 Ved Gravenes grønklædte Kammer,
 Jeg længtes efter den dybe Fred
 I det stille, eensomme Kammer.

Men venlig er dog iffun den Vo,
 Som tvende Hjerter indslutter;
 Thi vilde jeg eie en Viv saa tro
 Og en Flok rødmusfede Glutter.

Lidt tænkte jeg, mens med Taareblik
 Jeg saae i den ghygende Bove:
 Gid snart saa blød en Bugge Du fik,
 Hvor skulde Du sødt da sove!

Dog sang jeg saa gjerne end en Sang,
 Som Efterverdenen siger:
 Ak! ogsaa han havde et Bryst, der klang
 Af evige Melodier!

En Gjenboerske.

Jeg sidder saa ene og saa forladt,
 Min faure Veninde!
 Og seer i dit Dies stjernflare Nat —
 Ak! Kjærligheds Stjerne saa længselmat
 Jeg søger derinde. —

Jeg sidder paa sjunkne Minders Ruin
 Med brændende Blikke,
 Og stuer din rødmende Læbes Rubin,
 Der gjenner Kyssets perlende Blin —
 Lad den mig uddrikke! —

Du gjæffende titter bag Vinduets Glar
 Med blussende Kinder;
 Dit Haar, Du nylig i Flætning bar,
 Omkring den blændende Hals, Du har,
 Sig svulmende vinder.

Du Sjælen er jo i al min Sang,
 Min feireste Lillie!
 Dit Billed jeg fængsler ved Strængenes Klang,
 Som Bækken Guldmaanens svævende Gang
 Paa gængende Lillie. — —

Hvor er nu dit Dies berusende Drif,
 Dig sydlige Natter? —
 Din Barm, hvor Sufferens Bolger gif,
 Din Tankees sværmende Musik
 Troer Du jeg forgjætter? —

Kan Blomsten da glemme Dugperlernes Krands,
 Som lifligt den kvæger?
 Og troer Du at Volgen i flygtigste Dands
 Kan glemme den Himmel, hvis verlende Glæds
 Den evigt afpræger? —

Du flager nu dristigt i gjækkende Dragt,
 Spaa let som en Tanke,
 Men vogt Dig! med Sangens den evige Magt
 Jeg indgif en mægtig, en hemmelig Vagt,
 Min svulmende Ranke! —

Min drømmende Rose, Du Barn saa glad,
 Hvor banker dit Hjerte!
 Imens i dit Smiils vederqvægende Bad
 Udfolder sig Tonernes duftende Blad
 I Længsel og Smerte.

Men af! det flygtige Smil jeg vandt
 Vil flygtigen vinde —
 Mit Liv, min Salighed gav jeg til Bant,
 Naar Taarernes sunkende Diamant
 Jeg blot kunde vinde.

Middagshvile.

I Iydøs Hvile sank den stille Sø,
 Saa skinnende og blank en Sølvplade,
 Hver Sangbund tie maa, hver Luftning døe,
 Hver Naalen i den høie Poppels Blade. —
 Paa Skranten langs med Søens Bred
 En Skov med Stammer og med Kroner hegner,
 Der drømmer hver en Sugl om Kjærlighed
 Blandt Caprifolier og vilde Bregner.
 I Horizontens Laage disig graa
 De hvide Kirker skinne frem som Pritter,
 Mens Himlen farver hele Scenen blaa
 Og Bølgerne, der kjælent Stranden sliffer.
 Den dybe Fred, hvis drømmeriske Spind
 Indhyller hvert et Liv blandt disse Bakker,
 Afbrydes ikkun af en tørstig Hind,
 En Hjort, der speiler sine brede Taffer,
 Og søger atter Skovens dunkle Bugt,
 Mens over Søen i usikker Flugt

En vildsom Maage taus og eenlig slapper.
 — Og naar nu af Naturens Dyale træt
 Det matte Die mødigt søger Hvile,
 Mens over Skovens dunkle Bladenet
 Usikre Blikke som i Dromme ile:
 Da aabner atter Himlen sig saa reen,
 Og Høien sænker sig, og Diet slipper
 Med Velbehag den sidste Skovens Green
 Hvor om en gammel mosgraa Kampesteen
 En Rugmark følger med straagule Vipper. —
 Fra Skoven gaaer en lustig Kjølighed,
 Men Solen standser høit paa Himmelbuen,
 Og, retsom om fordybet i Beskuen
 Af hele Egnens sværmeriske Fred,
 Den sænker sine varme Straaler ned. — —

— Da fløiter Droslen dybt fra Skovens Indre,
 Et sagte Vindpust rører Alpens Blad,
 De vilde Svaner søge Søens Bad,
 Og tusind Sølvblink i Vandspeilet tindre.
 Fjernt kalder Hornets Lyd den sikre Hund,
 Og Solen atter over Himlen glider
 Og strør med flygtigt Bladguld Skovens Sider:
 Naturen vaagner af sit Middagsblund!

I Skoven.

See! Solen sænker sig saa rød
 I Bølgens dybe, dunkle Skjød
 Og fanger faure Drømme,
 Og Haaret flyder om din Kind,
 Imens dit stille Somfrusind
 I Anelser tør svømme. —

Nu søde Pige, fyldig, fin!
 I denne Stund kom og vær min
 Alt under Lovets Gange,
 Mens Rosen rødmer paa din Kind,
 Og Fuglen i den høie Lind
 Os lærer Elstovssange. —

Al! Livets Sommer er saa kort —
 Kom, Faure! vi vil drømme bort
 Dens flygtige Minuter.
 Dens Roser bde i Vintrens Is,
 Men vi vil lee ad dens Forliis
 Naar jeg i Favn Dig slutter.

V e r s e t.

Jeg elsker Dig, Du Døne mild,
 Som Aandens Syner former,
 Dit stille Bryst jeg synker til
 Naar Sjælen vildest stormer.

Jeg elsker Dig, Du Bugge blød
 For Savnets Melodier,
 Ak! i din Favn er Hvile sød
 Og omme Sværmerier.

Som Bigen til sin Elfers Bryst,
 Til Egen Gyheuranker,
 Du snoer Dig fyrigt og med Lyst
 Til mine bedste Tanker.

Jeg elsker Dig, Du Tørne stin,
 Som Hjertets Budskab bringer,
 Du sletne Glar med Sangens Viin,
 De Tonemalm, som klinger! —

Du er et friskt, et fjølgt Blad
 Om Tankens Blomsterbæger,
 Enølge er Du, i hvis Bad
 En Billedverden leger.

Du er et villigt Floielsnet,
 Der om en Barm saa fyldig
 Sig slynger ømt og slutter tæt
 Og dog saa ligegyldig.

Men sjøndt i yndig, salig Mag
 Du kan Dig om den vinde,
 Du tæller efter dog hvert Slag,
 Som Hjertet slaaer derinde.

Dg mens din lette Følgedands
 Saa salig Tanken følger,
 Du fængsler stærkere hver Sands
 Til hvad Du halvt kun delger. —

Du er en Ganger fin og stolt,
 En Daare ei Dig tæmmer —
 Du steiler, kaster som en Voldt
 I Støv de spæde Lemmer. —

Men naar en ægte Digtersjæl
 Den bløde Tøile kryster,
 Du stamper vældigt med din Hæl
 Og modigt Maanken ryster.

Da kaster Du Dig smidigt om,
 Med sikke Slag Du dandser,
 Og sprænger dristig hver en Bom
 Igjennem lette Stancer. —

Du er en Funke klar og mild
 I Livets Lyft og Smerte —
 Jeg elsker Dig, Du Pigelil
 Alt med det sømme Hjerte!

Aftenskizze.

Nu Solen ta'er et kjæligt Bad,
 Lidt træt og echaufferet,
 I Bellyst bæver hvert et Blad
 Og hver en Blomst, som seer 'et.

Snart svinder Skyens Purpurkam,
 Og intet Straa sig rører;
 Alt er saa tyst, kun Hundens Glan
 Fra Byen hist man hører.

Nu Mester Ole kan sit Spil
 Først ret tilgavns begynde:
 Hvert Die vil han lufte til,
 I Rund, paa bløde Hynde.

See Fuglen hist, som nylig sang,
 Hvor den med Diet klipper!
 Nu drømmer den om Sydens Vang,
 Mens Grenen sagte vipper.

Men Sønnen er ei Elstovs Ven —
 I Læ af Rankens Plade
 Den gamle Elster bringer end
 Sin Mø en Serenade.

Jomfruen hist, hvis Vaar forgik,
 Ei heller Diet luffer:
 Mod Himlen hæver hun sit Blik —
 Ak! hvorfor mon hun sukker?

Dog snart maa Hver, i Lænker lagt,
 Den strænge Drot forføne;
 Kun Madam Luna holder Bagt,
 Den gamle Baageføne;

Til træt selv hun ty'er hen, hvor luun
 Sig aabner hendes Røie
 I Skyens bløde Edderduun —
 Og luffer saa sit Die.

Gamle Minder.

Du huster jo nok da vi vandred
 Ud Skoven til —
 Saa stille var Sommeraft'nen,
 Og Luften mild.

Bag Horizonten sank sagte
 Solguldets Ring,
 Og Vinden gav nu tilbedste
 Høist interessante Ting.

Men Belgerne kjæded sig, stilt ved
 Sollysets Riv;
 Med Strandens Steen slog de Lærning
 Til Tidsfordriv.

Og tæt omkring Buxten summed
 De sværmende Myg,
 Mens sagte kun Vinden purrede
 Dens filtede Paryk. —

Og huffer Du Manden, vi spurgte
 Ved Stænten om Vej,
 Hvor skjelmst med Diet han plired
 Naar han talte med Dig? —

Vi langsomt fulgte nu Stien,
 Mens tidt med et Rusk
 Du hentede de rødmende Nodders
 Fyldige Duff.

Dybt inde i Skoven paa Møsfet
 Du satte dig ned,
 Og spøgte og loe, saa Løvet
 Bittred derved.

Dg Raabuffen frem fra Busten
 Nysegjerrig sprang —
 Han havde nok aldrig før hørt
 Saa lystig en Sang.

Opmærksomt spidsed han Dre,
 Han syntes saa tam;
 Men — vips! var han borte, bag Brinken
 Vi hørte hans Glam. — —

Dg hastig afsted vi ilte;
 Thi Duggen faldt paa,
 Og Skoven blev trist og øde,
 Og Himlen saa graa.

Men da vi først naaede Stranden,
 Og Natten var nær,
 Da bugged sig Bølgen og glimred
 I Maanestjær.

Da funklede Nattens Stjerne
Saa mild og øm,
Dg hele Naturen deelte
Vor Kjærligheds Drøm.

Nattevandring.

Hør Stormen flapper med sin Vinge,
 Som Svaner Havets Bølger gaar,
 Og Frosten bider som en Klinge,
 Mens Sneen knager under Iis.

Bort Vinden feied Mattetaagen,
 Omleiret af en gusten Ring
 Og træt af al den lange Vaagen
 Seer Maanen sig saa nat omkring. —

Og hist og her en Stjernefare
 Saa vildt i Natten stirrer ud,
 Mens sorte Skyer sælsomt fare,
 Ret som et uilsomt Sorgens Bud.

Men jeg gaaer ene gjennem Staden,
 Alt er saa thyst bag dunkle Muur;
 Kun Stormen stryger gjennem Gaden,
 Mens Vægt'ren slumrer i sit Skuur. —

Dg hvor jeg end mit Die fæster,
 Ei Spor af Liv jeg pine kan,
 Som gik jeg mellem Fortids Nester,
 En Eremit i Dødens Land.

Med Mattens vilde Lyst fortrolig
 Jeg iler gjennem Mulm og Vind,
 Dg standser først ved hendes Bolig,
 Dg tørrer der min vaade Kind. —

Alt har bag høie Capitaler
 Sig hendes trætte Die Luft;
 Men Tanken frigjort sig formæler
 Med Blomstens Duft og Fuglens Flugt.

Dg Mandens Synskreds sig udvider,
 Imens for Diets Diamant
 De dunkle Loffers Følge glider,
 Som for en Stjerne Skyens Kant. —

Nu Verdens Hyldest og dens Gloser
 Ei længer hendes Dre naaer —
 Saa mildt som Solstin over Roser
 Et Smil henover Kinden gaaer. — —

— Alt Dagen gryer. Bag Nattens Dække
 Gaaer Maanen spævend og thyft —
 Af! naar vil Du til No Dig lægge,
 Mit arme, sorgbetyngte Bryst? —

R o m a n c e.

Sangeren rører sit Strængespil,
 Bølgerne ile at lytte dertil;
 Droslen drømmer, og Skovens Gang
 Reier i Taftens melodiske Gang.

Og alt som han synger, med fuldere Røst
 Tonerne fylde det sittrende Bryst;
 Mægtige Mander maner han ned,
 Elstov og Længsel følge hans Fjed. — —

Sangeren leger med Harpens Guld:
 Jomfru! stig, vil Du være mig huld?
 Rislige er Du og varm og søm —
 Stil min Længsel og deel min Drøm!

Ofte jeg af dit Dies Blaa,
 Guldere skulde jeg Harpen slaae;
 Hvilte jeg ved dit Bryst engang,
 Guderne lyttede til min Sang. — —

De bæved i Smerte, de smelted i Lyst,
 Men brat forstummer hans Længsels Røst;
 Smaaglutten løber omkring og gjør Støi,
 Og Harpen — den er hans Legetoi!

En Skjonhed.

Vist er hun Dronningen paa Skjonheds Throne! —
 Som Maanedskroen er den fine Kind,
 Og Loffen vifter som Gypressens Krone.

Og naar hun træder let i Salen ind,
 Det er jo som igjennem Busten svæver
 I Sommernatten lune Vestenvind.

Naar i melodist Fald hun Stemmen hæver,
 Det er som over Vækkens Sangbund tykt
 I smeltende Accorder Volgen hæver.

Ei dandser Dunet henad Bovens Bryt
 Saa let som hendes Fod i Wienervalsens,
 Mens Læben vinker ømt til Guders Lyst,

Og Hjertet — hænger i et Baand om Halsen.

G r a n e n.

Høit Stjernen spiler
 Sit Die op,
 Og Vinden sig hviler
 I Vindens Top;
 Dugthyngede Straa sit Hoved bukker —
 Alt er tyst, kun Granen sukker.

Sukker i den mørke Nat,
 Sænker dybt sin brede Hat,
 Medens Vindens Susen griber
 Vældelig i Marvens Piber,
 Som naar høit i navnløs Smerte
 Vaander sig et kjærligt Hjerte. —

Her blot disse Klagestemmer,
 Denne dybe Aandesang! —
 Fatter ei dit Bryst, fornemmer
 Ei din Sjæl den sære Klang? —

„Dagen kommer, Dagen gaaer
 Havet bugger sine Bøer,
 Hver en Blomst i Græsset sover,
 Stjernen vaager ovenover.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Evighedens Bust bortvifter
 Tidens stolteste Bedrifter —
 Maanen staaer bag Skyens Rifter.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Hundred Aar min Isse tynger,
 Mossen paa hver Green sig ghynger,
 Binden i min Krone synger.

Dagen kommer, Dagen gaaer —
 Naar, o naar skal jeg mig svinge
 Op fra Støvet, som vil tvinge
 I sin kjække Flugt min Vinge?! —

Stormen russer, Skoven knager,
 Skyen vildt paa Himlen drager,
 Stjernen stille Diet luffer —
 Granen staaer og sukker.

S o n e t.

Bag Horizonten end laae Solens Kugle,
 Tæt ruged Nat paa mine Dienlaage;
 Thi Tankens Rys var søgt i Mulmets Laage,
 Og sorte Skyer paa min Himmel stule.

Men dybt fra Dunkelhedens stumle Hule,
 Hvor Nattens travle Aander ene vaage,
 Genflagrede til alle Verkets Kroe
 De Syner, som for Dagens Blik sig skjule.

— — Da nærmed Du Dig Aandens stille Blunden,
 Rig Morgenrøden, der i Gulb udstømmer,
 Og Livets Rys Du trykte mig paa Munden.

Den friske Kalk i fulde Drag jeg temmer,
 Hver Genius er løst, som før laae bunden,
 Min Aand er vaagnet — ja! men Hjertet drømmer.

N a t t e n .

Dagen slukket er, og smuk
 Stjernen i det Dunkle spiller,
 Granen drager dybt et Suf,
 Nattens rene Berlebug
 Sagte ned ad Straaet trisser. —

I Grindings stille Hjem
 Tanken syssler saa fortrolig,
 Loffer mangt et Minde frem
 Fra dets tause, dybe Gjem,
 Ud af Glemsels Bolig; —

Dvæler tidt med kjærlig Skif
 Paa den fromme Vandring,
 Sønder, hvad som Tant forgif,
 Fra hvad et evigt Stempel fik
 I Livernes Forandring.

Dg Bhantastens lette Fugl
 Ei kan sin Vængsel kue;
 Dybt sad den i sit dunkle Stjul —
 Nu svæver den som Stjerneguld
 Henover Mattens Bue.

— See kun hist det kjæle Var
 Dmt i Favn hinanden trykke!
 Ord, som ikkun Elstov har,
 Lustens Ande til mig bar —
 D! forstyr ei deres Lykke!

Dig, o Nat! de kun betroe
 Hjertets Dremme søde;
 Thi Dagen rober hvad den saae,
 Men dine tause Stjerner smaa
 Staae Vagt ved Elstovs Møde.

Dg see! dens Tempel er bered
 Hvor Du din Kuppel hvælver;
 Du værner med din dybe Fred,
 Imens paa Labens Rosenbed
 Laben sagte stælver.

En Afsked.

Endnu engang din hvide Haand,
 Min unge, smækkre Dvinde!
 Saa er da løst det sidste Baand,
 Som kan din Frihed binde.

Endnu engang din Mund lad gmt
 Med min i Længsel mødes —
 Saa er den søde Drøm da drømt,
 Hvori et Liv gjensødes! —

— Jeg kom en deilig Sommerdag
 Til disse fagre Strande —
 Varmt Solen laae paa Skovens Tag,
 Og Ungdom paa din Bunde.

Jeg elskede din vilde Trods,
 Dit Dies stolte Flammer,
 Og Skovens Skygger hvælved os
 Vort heie Brudekammer.

Den vilde Fugl omtumler sig,
 En Boldt for alle Vinde —
 Min Tanke paa sin ode Vei
 Kan ingen Hville finde.

Paa Gaden.

Blikkene lyne og Rinden er varm —

See, hvor de mylre, og see, hvor de vimle!

See, hvor de haste og trænges og stikle!

See, hvilken Travlhed, og her hvilken Larm! —

Hvi denne Jil uden blivende Sted?

Hvi denne vigtige Alvor i Minen? —

Er det Begeistring og Elskov og Vinen,

Leder en Gud det bevingede Fjed? —

— Nei! det er Dumheden kun, som sig kroer,

Seer ikke Parcens alvorlige Bænde,

Hører ei Gudernes Latter sig blande

I det forvirrede, stoiende Chor. — —

Men ustandset ruller Tidernes Hav —
 Hører Du Bølgerne nærmere bruse? —
 Egene knæktes og Stormene fuse,
 Slægter skal vandre paa Nutidens Grav.

— Kom! Du, som leer ad den smaalige Værd,
 Stil Dig i Rækken og træd kun i Sranken,
 Kjømp kun med Mod for Ideen og Tanken,
 Slaa kun paa Flugten Philisternes Hær! —

— Evig ustandset gaaer Tidernes Elv,
 Daaren kun spørger om tabt eller bundet;
 Travlhedens Lummel er fage forspundet —
 Held den, der fandt blot i Trængslen — sig selv!

Et Minde.

Naar Ungdom er svunden med Vaarvindens Bift
 Alt fra de kjelige Strande,
 Naar Tiden har tegnet sin Alvorskrift
 Med faste Træk paa min Bände;

Og naar af den lange Vandring træt,
 Mens Kofferne falde saa hvide,
 Jeg hen over Livets Regnebræt
 Lader Tanterne glide: —

Da kommer et Minde og sænker sig ned,
 Lige en Sangfugl i Vogenes Kroner,
 Hvorom det hvidsker, det Ingen veed,
 Det synger i sølsomme Toner.

— Og det er Mindet om Dig, som bandt
 Engang mig i Ungdomstiden,
 Hvem stedse jeg søgte, men aldrig fandt,
 Ak! aldrig, aldrig siden. —

Nu staaer Du for mig saa faur og ung
 Som i din Elstovs Morgen,
 Før Skjæbnen fristede haard og tung
 Og viede Dig til Sorgen.

— Da bliver min Barm saa blød og øm,
 Min Villie saa svag som Sivet,
 Det er, som vaagned jeg af en Drøm,
 Som vaagned jeg først til Livet. —

Saa strækker Du ud din Arm saa rund,
 Som bød Du mig Dig at følge;
 Mit Die trykker Du til din Mund —
 Og evig skal Matten det følge.

Tordenveir.

(Sigge.)

Paa Himlen Skyen hænger saa døsig, tung og mat,
 Som var den til at falde hvert Dieblit parat.
 Vellystlig varm er Luften, som Bløiel at føle paa,
 Det er som om man klappes af bløde Hænder smaa.
 Og Solens Aande brænder saa heftig, febervarm;
 Med hed Begjær den dier af Jordens fulde Varm.
 I Kildens tørre Leie nu glimter Fjensens Skjal —
 Snart visner Alt, hvis Himlen ei aabne vil sit Væld.

Men see! i Brede famler den alt de mørke Bryn;
 Dens Stemme det er Torden, dens Blik er røde Lyn;
 Saa truende den hænger udover Jordens Varm,
 Det er, som skar den Tænder alt i sin bittre Harm. —
 Og Skoven vildt sig vaander, og Bølgen skyder Ryg,
 Bag Hjemmets Arne Ingen sig længer føler tryg.
 Men Bonden heel forsigtig sit Hoved stikker frem,
 Med Haand paa Bryst han beder: „Gud spare Huus
 og Hjem!“

Dg Mutter tripper ængstlig og minder tidt Enhver:
 „Ak, lille Børn! kom Dønen for Guds Skyld ei for nær!“
 Selv Koen staaer og luder paa Markens grønne Sti —
 Den lider ikke heller saadant Fyrværkeri. —
 Men dybt i Krogen sidder en firtenaarig Mø,
 Med Rinden skjult i Haanden, af Angst nærved at døe;
 Hun hørte Zephyrs Hvidsten og plukked Rosen rød
 Langt heller, end hun stuer de vilde Flammers Gled.

Dog — Himlen alt formildes, snart glemt er hendes Nød —
 Den fælder Taarer, ret som sin Harmes den fortød;
 Dens Afsyn bli'er saa venligt, dens Bænde klar og reen,
 Dg Solen spiller atter paa friske Blad og Green.
 Dg med dens Straaler Glæden til Hjerterne fandt Vei:
 Mens Lufsten aander Kjøling og Rosen aabner sig
 Den muntre Pige hopper i Havens Gange frem,
 Dg Alle takke Himlen, der spared Huus og Hjem.

I Cabinettet.

Smækkre Jomfru! paa din Kind •
 Lad mig Rosen plukke,
 Lad saa Nattens vilde Vind
 Længenof kun sukke! —

Druesaften stærk og vild
 Høit i Bæg'ret skummer —
 Lad den vække al den Ild,
 Som dit Hjerte rummer!

Ræk mig saa din lille Mund!
 — Læs er Elfsøvguden —
 Frygt ei, Søde! det er kun
 Stormens Slag paa Ruden.

Læg dit Hoved i min Arm —
 Suk kun mens Du smiler —
 Favn mig, Due! hvid og varm,
 Elst, mens Tiden iler!

Naturens Vinterliv.

Mellem de spredte Natstjærers Bletter
 Guldmaanens Blikke til Jorden faldt,
 Lindrende Stjerner tændtes, og Alt,
 Hvad der kan drømmes i nordlyse Nætter —
 Naturen har drømt det ved Nattens Barm.
 — Men Morgentaagernes Flør sig letter,
 Og fra sin høie guldsfannede Karm
 Solen hilser de smilende Sletter.

Over det slunkende Bælte, som sommer
 Nattens den blege, forklarede Brud,
 Skinsyge Blikke sender den ud;
 Flygtige Elskovs Varme den temmer,
 Spændende Straalernes glimrende Telt,
 Mens Vinterbruden, der Natten kun drømmer,
 Høvet sit dyreste Smykke saa snelt,
 Kold ved dens Fajntag i Taarer henfømmer.

— See! men alt brudte Straalerne daane,
 Skyerne samle det høitakte Loft,
 Og over dunkle, hvælvede Loft
 Vætherens klare Lysbølger graane.
 Stille, vemodig den drømmende Jord,
 Mens Skovene Vindenes Susen laane,
 Svøber sig atter i Laagernes Flor,
 Venter sin taufe, sværmende Maane.

S a n g e r e n.

Snart Solen har gjemt sine Bile,
 I Staden det bliver saa thyst,
 Og Vinden sig lægger til Hvile
 Ved Bovernes gængende Bryst.
 Dugdraaben ad Bladets Aarer
 Synker i Rosens Favn —
 Naturen taust gennem Laarer
 Tølfer Menneſkets Savn.

Og midt i det drømmende Stille,
 Fra Skovens høie Portal,
 Udsender sin bævende Trille
 En fløitende Rattergal.
 Du seer ei det Bryst, hvor det flinger,
 Du hører ikke dens Flugt,
 Den har ingen spraglede Vinger —
 Men af, den synger saa smukt!

Den ligner Elskov, som sniger
 Useet sig til Hjertets Ro,
 Som Livets Larmen undviger
 Og bygger i Løndom sin Bo.
 — Den ligner et Sangerhjerter,
 Der svulmer i Længsel og Væst,
 Det synger sin Fryd og sin Smerte —
 Af! det er jo al dets Trøst.
 Det synger til Dagenes Ende,
 Til ei det længere slaaer,
 Og Tonerne slagre til Hende,
 Hun, som dem ene forstaaer.

E t M o d e.

Jeg sad ved Vinduet og læste
 En halvglemmt Ungdomsfang,
 Og gamle Minder mig favned
 Saa ømt, som hun engang.

Da stued jeg dybt ved Muren
 En Kvinde med nøgen Fod;
 En Dreng hun vugged paa Armen,
 En Mand ved Siden stod.

Og det var hende, som ene
 Opfyldte min Sjæl og Sind —
 Nu maatte hun betle for Brødet
 Og synge med Graad paa Kind.

Den sidste Kjortel hænger
Om hendes magre Gestalt,
Og stride var de Lokker,
Som før saa bløde faldt.

Det sorte Dies Luer
Af Graad var slukket ud,
Og guul og gusten var nu
Den klare Liliehud.

Imedens Drengen straalte
Hun sang med hæse Røst —
Hver Tone dybt som Knive
Igennemfoer mit Bryst.

En Haandfuld Guld jeg slængte,
En Trøst paa Sorgens Vei —
Da grinte sælt hun til mig,
Men af! hun kjendte mig ei. —

Og det var hende, hvem endnu
Mit Hjerte ei forlod —
Af! kunde jeg grædt, jeg havde
Vist grædt mit Hjerteblood.

R o m a n c e.

„Dg det vover Du at sige
 Mig, som læser alt din Brøde,
 At din Jomfruløbe rødmed
 Aldrig end i Elfskys Møde.

At end ingen kjælen Nibder,
 Af din rige Skjenhed daaret,
 Har en Lok af denne Fylde
 Salig ved sit Hjerte baaret. —“

— Undrende hun paa ham stuer;
 Men, som Mos om Rosenstokken,
 Til en Kind, der dobbelt rødmer,
 Sluttes blødt sig Silkeloffen.

Dg han taler mens hun lytter,
 Samlende de spredte Tanker,
 Halv er han alvorlig, halv dog
 Smilet om hans Mund sig sanfer.

„— Sommerligt en Villa speiler
 Sig i Seens blanke Blande —
 Nelliker og Rosmariner
 Deres Aandes Virak blande.

I det dunkle Løv paa Muræn
 Rødme Morkær, Apriskoser;
 Blomstertunge Grene gynge,
 Duftende som Frans Roser.

Middagssolens Straaler brænde
 Paa Marqvisen og Altanen;
 Døren staaer paaklem — en Dvinde
 Hviler blødt paa Ottomanen.

Søde Drømme Barmen vugge,
 Og i bløde Folger styller
 Over Naffens hvide Marmor
 Rigt en Strøm af dunkle Krøller.

Armen støtter hendes Hoved,
 Og i Sønnen ugeneret
 Klædebonnets Folder har sig
 Om den rige Form draperet.

Gumlebieen sagte summer
 Omkring alle Blomsters Dronning,
 Men den nænner ei at røve
 Disse Rosenlabers Honning.

— Tankesuld en Ungling vandrer
 Over Markens fagre Lillie;
 Vinden leger med hans Loffer,
 Elstov med hans hjælne Villie. —

Lys! et sagte Suf sig nærmer,
 Og han holder Mandedrættet,
 Studser, standser, spejder, lytter,
 Blikket mod Altanen rettet. —

End et Suf — og blidt hendragen
 Han til Døren let sig sniger,
 Hvor den unge Skjønhed hviler,
 Deiligst blandt Granadas Piger.

Og han stirrer, aldrig mættet,
 Paa Alhambras fagre Datter,
 Drømmer meer end han er vaagen,
 Flyer og strax sig nærmer atter. —

Her! han hvidsker: Du som lærte
 Jomfrubrystet Dømmens Sødme,
 Du, som gløded med din Mande
 Disse Purpurlæbers Rødme —

Alf! tilgiv, Du Guders Indling,
 Som med hellig Frygt vi nævne,
 Luf dit Dje, Dreng! som leded
 Mig til dette skønne Stævne!

Og med Elskovs varme Længsel
 Han et Kys paa Læben tvinger,
 Hvor en Dømmens Alf har nylig
 Løstet sine Rosenvinger.

Og en Lof han røver dristig,
 Der hvor rigest Haaret fanger
 I sit Net det dunkelbløde
 Liliebloms gyldne Slanger. —

Lys! — hvor hendes Hjerte banker!
 End et Kys paa denne Pande
 Og den fede Mund, som smiler, —
 End et Blik! — og bort han iler.

Men det tause Elstovsmøde
 Han ret aldrig kan forglemme —
 Ak! en saa livsalig Sedme
 Ifkun Dine Læber gjemme.

See! og her i denne Kapsel,
 — Glem nu kun hver fremmed Mine! —
 Ved hans Hjerte hviler Lokken —
 Hvor den ligner sølsomt Dine!"

Lærken.

Over Agren Græsset følger —
 Lærken svæver høit i Sky;
 Buren dybt dens Rede følger
 I sit styggefulde Ly.

Der dens Væg saa skjulte ligge —
 Drengen kommer, kjæk i Mand,
 Seer dem med nyfigne Blikke,
 Griber dem med dristig Haand. —

Aldrig mere Sangen toner
 Over Markens Blomsternet;
 Sangeren til andre Zoner
 Hler fra den fjære Plet. —

— Al! naar Bryftet varmest banker,
 Barmen stiger fuld og om,
 Søsler Hjertets stille Tanker
 Med dets bedste Ungdomsdrøm.

Men den ørkesløse Verden
 Aner ei det skjulte Liv;
 Maalet for dens travle Gården
 Er en stakket Tidsfordriv.

Helligdommen den betræder —
 Hjertets Sangfugl tier brat:
 Smittet er dens stille Glæder,
 Røvet er dens bedste Skat.

Ved Stranden.

Himlen hvælver sig saa reen,
 Duggen tvætter Blad og Green,
 Maanelyset svæver,
 Vølgen sagte bærer,
 Blaffer over Strandens Rifelsteen.

Aftenlustens Harpeklang
 Hvidsker gjennem vaade Tang,
 Fuglen luffer Diet,
 Træet nedad høiet
 Rytter ømt til Bovens Længselsfang.

Bømod smelter sødt mit Sind,
 Taaren træder frem paa Kind;
 Drom og Sandhed mødes,
 Sangens Toner sødes,
 Bæres bort af Mattens lette Vind. —

Grad kun, Hjerte, i din Vyst,
 Bug dig mod den fjerne Ryst,
 Syng hver stille Tanke! —
 End Du kan jo banke
 Dmt som før imod Naturens Bryst.

En Situation.

Vi ene var i Stuen —
 Jeg holdt hendes Haand;
 Den anden leged undfælligt
 Med Barmens Silkebaand.

Der var i hendes Nie
 Hiin forunderlige Olands,
 Der Sjælens Dyb affpeiler
 Og daarer vor Sands.

Der var i hendes Stemme
 Hiin bævende Klang,
 Der røber Hjertets Løndom,
 Og Ordet bliver Sang. —

Alt selte hendes Aande

Jeg hæve paa min Kind —

Hun rødrende Blikket sanker —

Det banker! — — — „Kom ind!“

Bephyr og Rosenknoppen.

En Rosenknop, som nys sprang ud,
I Dalen stod, en hyggelig Brud.

Naturen havde med gavmild Haand
Saa rigt baldyret dens Klædebon.

Saa stolt den stod og stued ned,
Ret som en Dronning i Blomsterbed.

Forbi den risled en Kilde klar —
Den Rose sig spejlede saa tidt i dens Glar.

Hun var jo saa stien, saa usigelig net —
Ret aldrig hun blev af den Spejlen træt.

— Og Zephyr kommer med Ungdomsild,
Han elskede Rosen saa sager og mild.

Men Rosen sig neiede tugtig og bly,
Mens yndigt hun redmed som Afienens Sky.

Undselig hun vender sig bort en Stund —
Dog stjæler et Kys han paa hendes Mund.

Han hvidster i hendes Dre saa tyft —
Hvert Suk hun fanger med Elskovslyst.

Og Striden blev til en salig Reg
Da Solen daled og Maanen steg.

Da blussed hun heit saa elskovsvarm,
Omslynget dristig af hans Arm. —

Men da til smilende Blomsterbed
Den redmende Morgen sanked sig ned,

Da laae den Rose med blegnet Kind
 Og slagreb, en Voldt for den faade Wind.

Og Brudebragten saa flin og rød
 Genover de blanke Bøyer flød.

S o n e t.

Naar Vaarens Aande varmt paa Lilien hæver,
 Og ømt mod Solen den sin Kalk oplukker,
 Dybt i dens aabne Skjød sig Bien dukker,
 Paa Vingens klare Flor saa let den svæver.

Dg af den Nektar, den fra Bøg'ret hæver,
 Den Duft, som sig paa Blomsterbryftet vugger,
 Den arme Vi en sparsom Næring plukker
 Naar Vinteren sit kolde Lagslag æver.

— O! Du var og en Lilie frist i Vaaren;
 Jeg nærmed mig, paa Sangens Vinger baaren,
 Inddrak din Lankes Duft, dit Hjertes Fylde.

Run denne Kraft mig nu til Livet vækker,
 Mens Nattens Skygger tæt min Aand indhulle,
 Dg Vinterfulden om mit Bryst sig lægger.

En Udflugt.

Bort trille vi, bort fra Gadens Stev,
 Ud ville vi, ud i det friske Løv,
 Hvor det lugter fra stribede Agre! —
 Snildt følge vi med den tungede Strand
 Til Skoven langs med det blinkende Vand,
 Hvor de grønne Baand i Vindene slagre. —

Skal vi saa holde parat en Cigar? —
 Op med en Sang nu! — gør Stemmen kun klar,
 Lad stige de jublende Toner! —
 En Ruus vil vi drikke i Aetherens Væld,
 Mens Egerne rulle, og Bidffens Smæld
 Genjuser i Trærnes Kroner.

Hvad seer jeg? — paa Stien derhenne saa smal
 En Rytterste flyver, forbi os hun skal —
 Rask klæ'er hende Troien, som Barmen twinger;
 Hun sujer som Pilen i strakte Galop,
 Mens, hævede sig i elastiske Hov,
 Hun muntret den prustende Springer.

Ha! ramte mig ei da hun foer os forbi
 En Bombe fra Dinens Batteri,
 Saa jeg tabte Toilerne næsten! —
 Lad høre lidt fra Jer, alle Mand
 Der agterude, om I holdt Stand! —
 Jeg haaber I knappede Vesten!

Hift Taarbæk os viser sit graalige Tag —
 Varsko! din Klodsmajor! faer dog i Mag,
 Hvis ei Du har Hyst til at kæntre! —
 See! Bigen ved Hytten, isærd med sit Net,
 Paa Raffens Bølstre saa mageligt, let
 Og stjodestøft Krøllerne flentre.

Nu! mærker I at vi kommer paagled? —
 Der har vi jo alt det røde Led,
 Hvor en hvidhaaret Slut staaer og neier,
 Mens Vognhjulet skurer det dybe Sand,
 Og sagtere trækker det stummende Spand
 Og med Galen Bluerne feier. — —

Hift stinter jeg Husets penslede Tavl,
 Veirhanen sig vender paa tjærede Gavl,
 Og Lammene nipper af Tostens Havre.
 En Svale der bygger ved Tagets Skjæg,
 Og op ad den lave, hvidtede Væg
 De vilde Hybenroser flayre.

En Guldspurv i Lindens rødmende Top
 Sig hæver og synker i lette Hop —
 Den smager de fundne Koster.
 Paa Busten hænger en lappet Særf,
 Og ved det brestfældige Blankeværk
 Staaer Kirsebærtræet i Bøster. — —

Ha! hvor det gjer godt dog at strække sin Krop;
 Der sidder man klempt, som i Glasfen en Prop,
 Og kan ikke sig røre af Brikken. —
 Nu skulde vi see jo det fælsonne Spil —
 Der kommer en Morian — heida Broerli!
 Vi kan vel gaae ind paa Fabrikken? —

Hvor prægtigt at rystes af Hammerens Slag! —
 Hvad siger Du? — See Hjulet ved hvert et Drag
 De gnistrende Lænder os viser! —
 Byh! men man bliver saa bandsat varm —
 Det kjøler at see paa hvor Vandet med Larm
 Dandser henad Stenenes Sliser. — —

Og nu afsted da fra Bogenes Skuur! —
 Hift Sollerød ta'er sig sin Middagsluur;
 Gravitetist gaaer Storken paa Stylder.
 Der rører sig ikke en eneste Wind,
 Saa støbeligt Huset gaaer ud og ind —
 Om Hjørnet vi sagte snylter.

Den smalle Gade er fuld af Steen;
 En Hønsedronning med bare Been
 Maa trolig Hjerfræet passe;
 Og Hanen spanker saa rød i sin Kam,
 Og Drengen slaaer Klif i den lave Dam
 Og titter den hvæsende Gasse.

Nei det var dog et forbišret Gul! —
 Nu vogt, Kammerater, Jer Hatterul,
 Mens lystig jeg springer ind ad Borten!
 — Nu fører vi paa! — Nei det var ret tilpas!
 Ei hvor her er fuldt! — Vi kan dog faae Plads? —
 Saa fodrer Du Hestene, Morten! — —

Her Haven forraader Jasminernes Lugt,
 Til Lysthuus Sirenerne bukke sig smukt,
 Her er det nok vi skal skaffe!
 Min smukke Grethe just kommer tilpas —
 Nu, Kammerater! saa lad os ta'e Plads! —
 See hvor sørligt han stjænker os Kaffe!

Kom! her har vi Laagen — men Veien er trang,
 Det bliver nok bedst vi gaae Gaasegang —
 See Drengenes Kaprioler!
 Pas nu paa naar jeg kaster en Skilling i Grams!
 See den gumlende Ko i sin laadne Vams,
 Hvor den flør sig paa Gitterets Spoler!

O! Gudsteelov Vinteren vi sit paa vor Bag!
 Man strækker sig atter paa Græsset i Mag,
 Og blinker til Toppen af Bogen,
 Og la'er sig bedøve af Cubaens Duft
 Og af den velsignede Foraarsluft,
 Og tæller hvert Kuf af Gjegen.

Der kommer Annette paa Bassen i Dands,
 I Haanden hun svinger en duftende Krands,
 Hun for vor Lokker har bunden.
 Frit flagrende Haarets lyse Svæv
 Sig løfter i Vinden; en kostelig Bæv
 Dets Guldraad om Nakken er spunden. — —

See Solen kaster sin gyldne Glasur
 Henover din rødmende Kirkemuur,
 Du heiligste Blomst i Vaaren! —
 Nu maae vi forlade dit hjelige Krat,
 Vi stige tilvogns og vi svinge vor Hat —
 Hør Hestene stampe i Gaarden! — —

Hvor stred er dog Brinken ad denne Kant! —
 Hollah, min Løs! — See hun holder galant!
 Løst daffe de slappede Skagler. —
 Nu gaaer det atter i findigt Skridt,
 Og Støvet har Lov at hvile sig lidt —
 See hvor Sveden af Hestene hagler!

See! Naagen staaer stille, for paa os at gloe,
 Saa ladstet og dorst som den bedste Ko,
 Sine Bredre den parodierer. —
 Her har vi det smukke „Fortunen“ igjen —
 Hørte Du et Bjæf? — det var „Uncas“, min Ven,
 Der gaaer han og spanfulerer.

— Alt Skyggerne vore, den hældende Dag
 Os kalder til Hjemmets rolige Tag
 Fra Musernes sværmende Glæde.
 Endnu kun et Bæger for Timen som svandt!
 Saa hylle vi os i det dunkle Gevandt,
 Mens Hopperne Hjulsporet træde.

Vi ruller afsted i den fjellige Dvel —
 Natur! vi har druffet dit sprudlende Væld,
 Dit Kys os paa Læberne brænder.
 Bort drage vi fra det forfriskende Løv,
 Vi atter ile til Larm og Støv,
 — Men Mindet sig funklende tænder.

Dithyrambe.

Ungdommens Tid er Haabets Tid —
 Higgende Længsler Hjertet vil friste,
 Flokkes som Blad og Blomst paa Dviste.
 Snart kommer Høst!
 Bladene falde fra Skovens Bryst. —
 Drøm da i Vaaren, og Sorgen
 Gjem til imorgen! —

Ungdommens Tid er Livets Tid —
 Roser og Ranke om Glæden hegne;
 Kom da, min Houris! før end de klegne,
 Kom! mens dit Bryst
 Svulmer i Ungdom, svulmer i Lyst —
 Roserne, dem vil vi plukke,
 Friske og smukke. —

Ungdommens Tid er Glædens Tid —

See! hvor de funkle, de perlede Druer,

Glødende vilde, blide som Duer —

Mægtige Stund! —

Kryft dem med Mod til din skylmende Mund!

See! i den sværmende Kreds sig behuder

Salige Guder.

Tung sind.

Min Stav er brudt, min Bei er mørk,
 Og Haabets Fattel sluffet,
 Min Vandring er en evig Drk,
 Mig Livets Bog er luffet.

Mit Bryst er foldt, min Sjæl er mat,
 Min Trost er hvad jeg savner,
 Mit Liv er Død, mit Lys er Nat,
 Iiskoldt mig Mindet savner. —

Mit Liv det var en lille Me,
 Mit Lys var faure Dage —
 Du Høie! lad din Sanger døe,
 Kun Natten er tilbage!

Sympathier.

Der boer en Vængsel i hvert et Bryst
 Imod et beslagtet Hjerte;
 I Glæden blander den tidt sin Røst,
 Men meest i den dybe Smerte.

Der bygger et Savn ved Dag og ved Nat
 Bag Naturens lønlige Gjemme;
 Naar Maanen staaer over dunkle Krat
 Kan Menneket høre dets Stemme.

Det aander i Rosens Kalk den Duft,
 Der stiger fra svulmende Hækker
 Saa sittrende gjennem den kjole Luft,
 Naar Natten Vindene vækker.

Det er er det samme, som Skoven faaer
 Bemodigt tidt til at suffice,
 Og i dets bævende Toner gaaer
 Havets evige Bugge. —

Og kom Du en sildig Aftenstund,
 Naar i Duggen sig Roserne boie,
 Med Fred i dit Bryst og Smil om din Mund
 Og Kjærlighed i dit Die,

I hvert et Blomster og hvert et Straa
 Fornam Du et Hjerte banke,
 Et Bryst Du følte mod dit at slaae,
 Der deelte din bedste Tanke.

Til min Ridderfrøken.

Den vælige Skimmel med Manken flaaer,
 Den venter sin Dronnings Villie;
 Paa de baldyrede Toiler flaaer
 Skummets hydeste Villie. —

Og sanker Du saa i det fine Net
 Haarets følgende Bænde,
 Og sætter Du saa din Eljelsbaret
 Omkring din hvælvede Bænde —

Og planter din bløde Haand Du fast
 I Mankens Loffer saa stride —
 Og tør jeg din Ankels Maaft
 Lade i Beilen glide —

Dg faaer jeg Lov til omkring dit Liv
 Med Ræmpe min Arm at bøie —
 Dg frygter Du ei jeg til Tidsfordriv
 Fordyber mig i dit Dø —

Dg vil Du saa taale omkring din Kind
 Hvert Suk, som slipper min Læbe —
 Dg har Du saa Mod, i den susende Vind
 Med mig gennem Rummet at stræbe —

Dg tør jeg saa følge min Jomfru sin
 Ind i dine Drømmes Himmel —
 Dg vil Du saa hvile din Kind ved min,
 Ifald din Tanke bli'er svimmel: —

Saa kom! saa ile vi flux afsted,
 Dit Blik jeg i Flugten fanger,
 Dg dristig flyver min Tanke med
 Den vingefødede Ganger!

Octobervise.

Hvor nøgent Alt! — Hver Bust og Green
 Har Stormen pillet ganske reen —
 Dens Tænder er saa hvassse;
 Og Storken med de lange Been,
 Og Gjeg og Stillsids, hver og een,
 Forlængst tog Rejsepasse.

Hift staaer en Ell i Mosens Ly,
 Indsvøbt i Laagens hvide Sky —
 Jeg troer den staaer i Tanke;
 Og Regnen rustet, tung som Bly —
 De smukke Piger bange thy
 Til deres Pusfelanker.

Udslukt er Gyldenlaffens Glands;
 Vipsjerten neier med sin Svands,
 Og Binden er saa vindig.
 Den roved Begens Jomfrutrands,
 Nu danser den en lystig Dands,
 Mens Træet staaer tungsindig.

Frem rokke Venderne i Nød —
 De sladdre sammen, Gud veed hvad,
 Mens stærkest Stormen larmer;
 Men Duen er slet ikke glad,
 Dybt under Vingens Lilieblad
 Forspyt sit Nød den varmer. —

Og hvor er nu den Quedrif,
 Som Solen ødsled hvor den gif? —
 Saa kolde er dens Miner.
 Kun af og til med fornem Skif
 Den sender os et stjaalent Blik
 Bag Skyens graa Gardiner.

I Parken.

I Parken var der saa stille,
 Det lakkede alt ad Dvel;
 Til en enkelt Drossels Trille
 Sprang det klare Væld.

Løvrigt, fine Acacier
 Heit sig i Luften svang,
 Dunkelrøde Pistacier
 Udover Skranten hang.

Foran de tætte Hasler
 Sylede Blomster i Leg —
 Ijs! det pludselig rasler,
 Grenen tilfide veg.

Og jeg saae, det var hende:
 Kofferne hang som et Garn —
 Let hun er jo at kjende,
 Det yndige Sommerbarn.

— Da gif der en sagte Gvidsten
 Meddeet fra Mund til Mund,
 Som naar en eenlig Sidsten
 Fløiter en Aftenstund.

Lilier og Oleandre,
 Lupin og Lotus smaa
 De skottede til hverandre,
 Saa snart de hende saae.

Gjennem de fine Porer
 Strømmed en Ætherdrik;
 After og Ridder-sporer
 Vendte sig hvor hun gif.

Dg Kongelyset sig reiste
 Paa Stængelen høi og slank,
 Det var en Lyst hvor det kneiste,
 For ret at gjøre sig rank.

De kunde det strax jo kjende,
 De spæde Blomsterstud,
 At det maatte være hende,
 Min heilige Brud.

Jeg havde vel hundrede Sange
 Betroet det til Blomst og Blad —
 De bedste af mine Sange
 Dem kunde de udenad.

— Men Rosen sig neied og hentet
 Fra Varmen saa dybt et Suk: —
 Den havde dog aldrig ventet,
 At hun var saa smuk. —

Afstenens Straaler blinked
 Paa hendes lette Gevandt —
 Det tyktes mig Alle vinked
 Dengang hun forsvandt. —

Da hørte jeg, hvor det sukked
 I hver en Stængel fin;
 Da saae jeg, hvordan sig luffed
 Rose og Balsamin.

Da sørgede de saa saare,
 Alle de Blomster smaa —
 Jeg syntes jeg saae en Taare
 Paa Liliens Kind at staae.

S k i 3 3 e.

Det lakker ad Aften. Med Kjølning og Duft
 Forkynder sig Skovens balsamiske Lust,
 Med hvælvede Kupler og sværmende Fluer,
 Med ludende Grene og kurrende Duer. —

Histhenne paa Skrånten, hvor Bogen planter
 Sin feige Rod i det skjære Sand,
 Med mospletlet Stamme, saa bruun som en Panther,
 Et vandrende Par jeg øine kan.
 Tause, fordybede, nok for hinanden
 Gaae de den hele Verden forbi,
 Og som i Drømme følge de Manden
 Af den langs Veien sig bugtende Sti.
 En Mand er han: bydende, stolt er hans Blif,
 Og brune hans Kinder af Sommersolens Stik;
 Hans Holdning er mandig og sikker hans Gang,
 Hans Tale er dristig, hans Spøg uden Tvang.
 Og hun er en Kvinde: hendes Hjerte det slog,
 Det hørte hver en Smaafugl, som over Skoven drog;

Hendes Gang er saa svævende, let hendes Fjed,
 Det følte hvert Blomster, hvorover hun gled.
 Saa smidigt hun slynger sin Arm omkring hans,
 Som Blomster, der føle sig sammen til Krands.
 Hver brændende Længsel, som Hjertet fornam —
 Det drømmende Die betroer den til ham.

— Umærkeligt Grenene tættre snoe
 Sig sammen, som for ret at favne de To,
 Og Stien saa loffende kommer og svinder,
 Og dybere sig blandt Guirlanderne vinder,
 Og glimter i Solen — og svinder;
 Og Grenene sænke sig ludende ned,
 Og følge det lette, svævende Fjed. — —

Men Skygger med Lyset sig kæmpende blande,
 Og mørkere furer sig Himmelens Blande,
 Og stærkere svulme de brusende Blande.

Capriccio.

At Vindeblomsten duftede
 Saa sær aromatist,
 At Foraarsvinden lusted —
 Hvad kunde jeg for det?

At Du saa fiint, saa kysfende
 Trakterede Cigaren,
 Saa Træet kasted drysfende
 Dig Blomsterne i Skjodet;

At Fuglen sang saa sværmende,
 Den lille Staffel,
 At Grenen hang saa stjærmende —
 At! kunde jeg for det?

— Og af! min Haand forvildedes
 I Flåtningens Gange,
 Og al min Tanke hildedes
 — Jeg kunde ei for det —

Da Henrik Herz betegnede
 Os „Kjærligheds Veie,“
 Saa alt dit Sytøi regnede
 Paa Græsbankens Bude. — —

Og naar nu over Engene
 Jeg ørkesløs vandrer,
 Og taler et Ord med Strængene
 Om dig og dit Læffe,

Og la'er som Dromme Tonerne
 I sittrende Hylde
 Bortvistes af Favonerne: —
 Sig! hvem kan da for det?

Et Stævnemøde.

Dg da saa Solen daled
 Ved dunkle Bakkers Fod
 Og Skovens Kuppel maled
 Som et dryppende Blod;

Da fjerne Kirkeflokker
 Saa heitidsfulde lod:
 Da slagred dine Loffer,
 Et Slor om Skuldren sled.

Over Græsjet Du svæved,
 Urolig steg din Varm,
 Blikket Du stjaalent hæved,
 Saa flygtig, men saa varm.

— Og Alt var tyst og stille,
 Som ved en Brudeseft,
 Naar Mattens Genier milde
 Har fjernet hver en Gæst.

Saa mystiske de Ranter
 Om Grottens Hvalving hang;
 Saa taus som Elstovs Lanker
 Hver Stjerne gik sin Gang.

Og Skoven drog saa lange,
 Saa inderlige Suk,
 Og Fuglen fløj saa bange,
 Og Du — Du var saa smuk!

Men som i Matten svæved
 Det blande Stjernelys,
 Jeg saae, hvordan Du bæved
 I Angstens Feberghs.

Dg mens blandt Skovens Stammer
 Sig Mørket listet ind,
 Blev stærkere de Flammer,
 Der farvede din Kind.

Din Tale var som Honning,
 Ethvert dit Blif en Ben —
 Du bønfuldt, Du, min Dronning!
 Din Skjønheds Træl ilen.

Du bad og Du besvor mig
 Alt med din røde Mund —
 Du Søde, om Du troer mig,
 Det var en salig Stund!

Den faureste blandt Natter
 Jeg drømte ved dit Bryst —
 Bee mig, om jeg forgjætter
 Dens Stjerner og dens Lyst!

Impromptu.

Jeg elsker Skyggen under Skovens Kroner
 Og vugger gjerne mig paa Havets Skjød;
 Jeg elsker Pigens Kind saa hvid og rød,
 Og aldrig har jeg hadet smukke Koner.
 Jeg elsker Norden, hvor Sneefjeldet throner,
 Saavel som Sydens stærke Burpurglød;
 Jeg med det Lunkne Intet har at stasse: —
 Jeg hader lunkne Kys og lunkne Kaffe.

Hvor Jasminen duster —

Naar stærkest Jasminen duster
 I Nattens kjelige Wind,
 Til Dig, min Elfte! jeg iler
 Igjennem Haven ind.

Da tør jeg frit Dig favne
 Og kysse bort dit Suf,
 Da er Du saa glad, saa barnlig —
 Da er Du saa smuk.

— Men spænder Solen sin Bifte,
 Jeg sniger mig bort,
 Og langsomt slæber sig Dagen —
 Af! Natten var saa kort.

I de rigtforgyldte Sale
 Er Du en Groden fin,
 Men hvor Jasminen dufter —
 Der er Du atter min.

E t h o.

Jeg stod i Høst paa Bakken,
 Der hvor Du huser nok,
 Og Bygget slog med Nassen,
 Og Vinden greb min Lok.

Mig Aftenhimlens Blaanen,
 Skovduens dybe Kluf,
 Et flygtigt Skin af Maanen
 Aftvang et Bemodsfuf.

Og uden selv at ville
 Jeg imod Himlens Blaa
 Dit Navn det klangfuldmilde
 Lod over Læben gaae.

Da titted frem en Stjerne
 Høit over Skovens Hang,
 Og fra det dunkle Hjerne
 Led der en dæmpet Klang.

Som naar et Bryst vil sprænges
 Af Vemod og af Savn,
 Som naar et Hjerter langes,
 Gjentog det dybt dit Navn.

Og Skoven, der sig vaanded
 For Lustens folde Strom,
 Det var som den beaandet
 Hensmeltet i en Drom.

Det var som mig forsonet
 Naturen med mit Savn,
 Da den var gjennemtonet
 Og sittret af dit Navn.

Gravmæle.

Nu hviler sig i Gravens Favn
 Dit fromme Hjerte,
 Hvor aldrig huses jordist Savn
 Og jordist Smerte.

Gravpilen i Natvindens Suus
 Sit Hoved bukker —
 Grindringen i Dødens Huus
 Gaaer taus og sukker.

Men alt hvad Udelst knyttet smukt
 Sig til din Vandring,
 Dig følger, løst fra Tidens Flugt
 Og dens Forandring,

Hist udenfor den snævre Vraa
 Og Rummet's Skranke,
 Hvor stinnende som Stjerner staae
 Den Frommes Tanker. —

Snart brister Dødens svage Baand
 Bag Gitterlaagen:
 Klart seer din saliggjorte Aand
 Igjennem Laagen.

Men fra din vundne Helligdom,
 Bag lyse Stjerner,
 Sku ned til os, som kjærligt om
 Dit Minde værner!

Christian den Ottende.

Det store Dødens Budskab farer frem
 Alt som et Lyn ad Ryglets vide Veie,
 Mens hele Danmark deler Sorg med dem,
 Der nys forlode Kongens stille Leie.

Og see! alvorlig, tankesuld og tyst,
 Med Smertens Billed malt i mørke Miner,
 Med sænket Blik og Haanden paa sit Bryst,
 En Dvinde frem af Sørgeflaaren triner. —

— Det er den unge danske Musa, see!
 Hun hæver tungt de taareflørte Blikke,
 Vil trøste Folket i dets bittre Vee —
 Men af, den blege Mø, hun kan det ikke!

Thi selv hun staaer jo ene, uden Trost,
 En heilig Datter ved sin Faders Baare —
 Hun kan det ei, thi Folkets tunge Bryst
 Kan ene lettes ved den tause Taare.

Menneskets Genier.

Mod tvende Sider er jo vendt vor Id:
 En Fremtid, af! hvis Glør vi ei tør hæve,
 En Fortid med dens Lyst og Savn og Strid —
 For begge Genier vort Fjed omsvæve.

— Den Ene er en Dreng med modigt Blik,
 Som Elstovsgudens er hans Dies Bue;
 Kun fremad stuer han med trodsig Skik
 Og peger dristig imod Himlens Bue. —

Held den, som han staaer hos paa Kampens Dag! —
 See! smilende han Fjendens Kræfter veier,
 Og mere straalende ved hvert et Slag,
 Han rister ei før han har hentet Seier.

— Den Anden er en ung og deilig Mø,
 Bemodig, som en Dren om Barndomsdage,
 Ved Jorden hænger Diets dybe Sø,
 Og takkefuld og mild hun seer tilbage. —

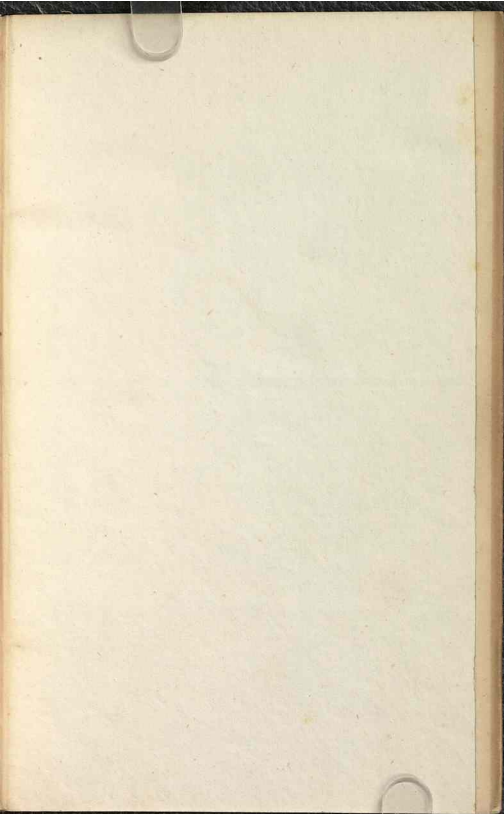
Hun tegner op hvert Suk, hun tæller fro
 Hver Glædestaare, medens Hjertet banker;
 Hvert trofast Haandtryk og hver stuffet Tro
 Og hvert begejstret Dieblif hun santer. — —

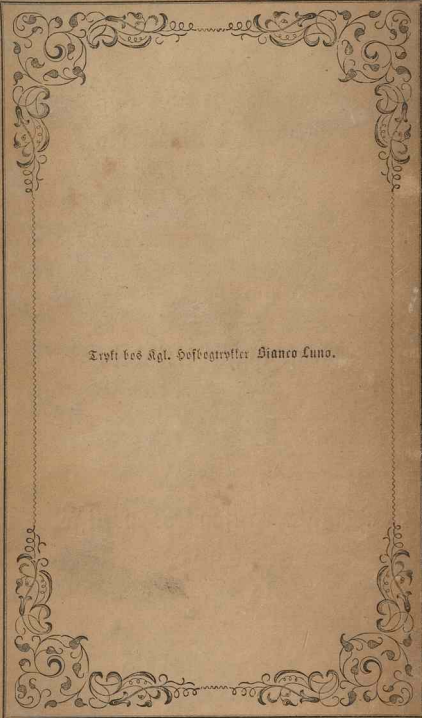
Først naar engang den sidste Tone døer,
 Det sidste Suk sig over Læben stjæler,
 Det sidste Smil er dødt af Gravens Slør:
 Erindringen med Haabet sig formæler.

Indhold.

Præludier	I—XII.
Zephyrs Dvide	1.
Lidt om Baaren	9.
Bemod	11.
En Gjenboerſte	13.
Middagshvile	16.
I Skoven.	18.
Berſet	20.
Aftenſkizze	24.
Gamle Minder.	27.
Nattevandring	31.
Romance.	34.
En Skjønheb	36.
Granen	37.
Sonet	40.
Natten	41.
En Aſſked	43.
Paa Gaden	45.
Et Minde.	47.
Tordenveir	49.
I Cabinettet.	51.

Naturens Vinterliv	53.
Sangeren	55.
Et Møde	57.
Romance	60.
Parken	66.
Ved Stranden	68.
En Situation	70.
Zephyr og Rosenknoppen	72.
Sonet	75.
En Udflugt	76.
Dithyrambe	84.
Lungsfind	86.
Sympathier	87.
Til min Ridderfrøken	89.
Oktobervise	91.
I Parken	93.
Skizze	97.
Capriccio	99.
Et Stavnemøde	101.
Impromptu	104.
Hvor Jasntinen duster	105.
Eccho	107.
Gravmæle	109.
Chr. VIII.	111.
Menneskets Genier	113.

Troft hos Hgl. Hofbegravsteden Bianco Luno.